

Tinčeta.

inčka sta bila oba, tička pa tudi.

Drobničevi in Debeljakovi so bili sosede. Nekega dne so dobili pri Drobničevih jokavčka in pri Debeljakovih tudi.

„Naš bo Tinček“, so rekli Drobničeva mati. „Bo pa še naš“, so ukazali Debeljakova. „Bomo vsaj vedeli, da sta enako stara.“

Skupaj sta bila krščena, skupaj sta rastla, skupaj se igrala, skupaj hodila v šolo, delala sta vse skupaj.

Tička sta bila, smo rekli. No pa nismo nič hudega mislili.

Tički so živi. Živa sta bila tudi naša dva Tinčka.

Tički skakljajo po drevju od vejice do vejice in obirajo črešnje in druge sadove. Taka sta bila Drobničev in Debeljakov Tinček. Vedno na drevju: od prvih zgodnjih črešenj do zgodnjih hrušk in jabolk, od čimža in lešnikov do zadnjih poznih zimskih tepk — vedno na drevju: danes na domačem, jutri na sosedovem, ali pa danes na sosedovem, jutri na domačem.

Tički veselo pojó. Veselejših pevačev ni bilo, kakor naša Tinčka. Vsakovrstne sta znala: Marijine in obhajilne, pa tudi vesele in poštene domače-národne. Hitro jima je ostalo v ušesih, kar sta enkrat slišala doma ali v šoli ali v cerkvi. Prava tička-pevca sta bila.

To njuno tesno medsebojno vez bi bilo pa vendar enkrat kmalu nekaj skoraj raztrgalo.

To je bilo pa tako.

Sv. Ane dan so praznovali v domači župniji.

Sveta Ana je bila v velikem altarlju v župnijski cerkvi — župnijska patrona.

Opoldne po južini pride Drobničev Tinček k Debeljakovemu.

„Tinček, čas je danes in vroče je, pojdiva se kopat!“

Ni bilo treba dvakrat reči. Debeljakov je bil precej pripravljen. Poišče svoje kopalno oblačilce, kakršno je imel Drobničev že pri sebi, pa jo udarita po mehki travi za potokom navzdol. Sprimeta se za rame in vesela pesem zazveni po prijazni dolinici.

Zadovoljna veseljaka.

„Veš kaj, Tinče, danes se pa ne bodeva kopala tukaj, kjer se navadno. Pojdiva nižje dol! Morava poizkusiti nekoliko večjo vodo; tu je samo za otročiče. Jaz vem doli nižje za tolmun, kjer mi je voda ravno do vratu. Tam bo kakor nalašč za naju. Lahko se bova učila plavati, saj tukaj se ne moreš, ker si precej s kolenom ob kamen.“

Kdo bi ne ubogal tako modrega nasveta?

Šla sta in dospela do pravega kraja. Vsak za svojim grmom sta se slekla in se spodobno pripravila za kopanje.

Le polagoma sta stopala drug za drugim v tolmun. Višje in višje jima je segala voda, že je bila Drobničevemu do vratu. Obrne se nazaj po tovarišu in se mu zasmehlja — — kar se mu nekaj udere pod nogami, da izgubi tla.

O, kako milo je pogledal proti nebu, kako obupno mahnil z rokami, kako se lovil po površju, — menil je, da bo zdajzdaj zadnja ura.

Seveda Debeljakov ni mogel in ni smel za njim, da ne utoneta oba. Imel je pa dovolj zavesti, da je urno planil iz vode, ondi na bregu zagrabil mlado jelšo in jo podal tovarišu v rešitev.

Še je bil čas, oprijel se je veje in lahkotno je Tinče Tinčeta potegnil k bregu.

Vendar kar groza ju je bilo na tistem kraju. Urno se spravita in se zamišljena vrneta domov.

Doma tistega nista nikomur povedala. Toda onega tolmunu sta se ogibala kot ognja. Še tedaj, ko sta bila velika, se nista marala nikdar ondi kopati.

Da bi se le oba Tinčka tudi tako skrbno ogibala vseh onih krajev, kjer je nevarnost za dušno življenje!

Ferd. Gregorec.

Večer.

Že tone solnce za gorami,
Pošilja zadnji nam pozdrav;
Že božje zvezdice migljaje
Želé nam lahko noč z višav.

In angelci hité po svetu,
Zapirajo ljudem oči,
Pa čuvajo nedolžno deco,
Da solnček spet jo prebudi.

Stepin.

